

и се мжчеше да го успокои. Андонъ бършеше съ ржавъ кръвта по лицето си и отъ време на време поглеждаше съ изкривени очи къмъ вратата:

— Чакай! Ще ми паднатъ тѣ... Мамицата имъ ще разплача азъ... Думата ми да се помни и да се запише...

— Тъпкано ще имъ го върнемъ! — закани се Митю и сѣдна на широкия миндеръ, сѣкашъ бѣше свършилъ тежка и важна работа...

